

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya
NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

MEXIC I L'ONCLE SAM

—Vens pel petroli, o per clavar-te una estrella més al gec?
—Per les dues coses.

LA CRISI

Segueix accentuant-se aquesta maleïda plaça, i ningú dona una clara explicació, una solució acceptable. Ningú sap el per què els establiments de tota mena tanquen el dia amb un ingrés irrisori.

Moltes de les fàbriques del pla estan parades per manca de venda dels seus productes. Ens diuen amics vinguts de la capital d'Espanya, que allí la cosa és molt més greu que aquí. Comparats amb els d'allà dalt, nosaltres, encara lliguem els gossos amb llonganisses. No hi ha un madrieny que es gastí un cuproníquel. Les fondes, hotels, bars, i tota mena de llocs d'esbarjo, estan a la sopa.

La llar apagada

No ens referim a la magnífica obra de l'Iglesià, que amb tant èxit es representa a "Novedades". En aquest cas, la llar apagada és el poble.

Els últims fredes, que han estat dels que fan fredat de debò, han ocasionat un sens fi de malalties. La gent, per manca de llenya, o sigui de pessetes, no ha pogut encendre l'estufa el miserable braser ni acudir a cap dels altres mitjans de calefacció.

Això, aquesta misèria, ha fet que les malalties caiguin en gran nombre sobre el nostre país i duguin la conseqüència d'una seriosa mortalitat.

Tenim, però, la sort de què els elements són més benigne que les persones, i els fredes han disminuït.

Això ha fet que encara que la llar sigui apagada, algú ha procurat veïllar per encendre-la quan sigui hora.

COSES

Sembla que, a Mèxic, els elements clericals i reaccionaris combaten, o volen combatre, al president Calles—que va resultant un benefactor de la humanitat—en nom de la llibertat de consciència, de la llibertat de cultes i d'altres llibertats. Per aconseguir el mateix, fa temps que treballen nosaltres, i ens diuen ateu, descamisats, francmassons, esperrucats, lliurepensadors, etc., i altres coses estranyes i lletges. Coincidències més curioses veurem si tenim vida i salut; així sigui.

No recordem on hem llegit que, a Itàlia, en Mussolini i comparsa volien tancar universitats, fer-me quaters, destituir catedràtics i no permetre els estudis més que als que estiguin inscrits al feixisme. Tot això està molt bé. Ja sabem temps ha que, a Itàlia, avui són sobrerres les Universitats.

Però, també voldríem saber quina falta fan els estudis als feixistes.

Tampoc recordem d'on hem tret allò de què l'època d'avui és caracteritzada pel retorn a la religió i el triomf de la fe i dels exercicis espirituals. Tot és possible, més ningú podrà negar que també es caracteritza per la bandarria i la bestiesa més químicament purs.

Que una cosa no té res que veure amb l'altra? Conformes del tot.

Aquestes festes de Nadal, i les que van seguint, són tràgiques per la crueltat dels elements que sembla s'hagin posat d'acord per fer disbarats.

Arreu fredes, neus, desgràcies, vents, cataclismes i víctimes a dojo. És de mal entendre com Déu, amb els seus atributs de bondat, justícia i sapiència permeti que pateixin i morin així tants desgraciats, tants treballadors honrats, tants infants innocents, tantes dones sense recés, mentre hi ha tants èssers repugnants i paràsits que estan afartant-se, embriagant-se i fomicant indecorosament. Quan ens hagin fet veure satisfactoriament la conveniència, la justícia i l'equitat de tot això, prometem formalment abjurar dels nostres errors (?) i anar a fer una tanda d'exercicis espirituals.

Any nou, vida nova, hem escoltat sempre. Així sigui, però que Déu hi faci més que nosaltres. Per què? Deixem-ho córrer, per avui.

MORLIUS.

Un llibre d'en Puig i Cadafalch

L'il·lustre arquitecte Puig i Cadafalch està escrivint un llibre que sortirà d'aquí pocs dies sobre el que hauria d'ésser la Plaça de Catalunya.

El llibre d'en Puig i Cadafalch anirà documentat amb fotografies, plànols, etc.

Diuen que al senyor Nebot, quan s'ha enterat d'això, li ha entrat una por tan gran i tan poc arquitectònica, que fa llàstima.

Tràgica joguina

Les males llengües que havien escampat arreu d'una manera intencionada sobre la venda de les joies imperials russes a les mans del Govern soviètic, passaren uns moments de malhumor i "chasco"; però idearen un bon plan perquè de tot això en sortissin només que paraules fules.

La mala intenció que hi havia en aquella propaganda per desacreditar al Govern soviètic, quedà sobradament esvaïda quan foren cridats tots els periodistes estrangers residents a Moscou, fa pocs dies, perquè testimoninessin amb llurs reportatges de que tot allò propagat era fet amb mala intenció.

En el sumptuós palau de Kremlin, és allà on el Govern soviètic guarda encara el colossal tresor dels tsars, dintre unes cambres molt ben cuirassades.

Els periodistes restaren sorpresos i meravellats d'aquella sumptuositat de joieria, ja que llurs ulls contemplaren el que mai haurien pogut imaginar-se.

Per donar una idea del què és aquell tresor, solament cal fer constar que una sola joguina idel que fou hereu del tsar en la seva infantesa, és avalorada en 400.000.000 de rubles. Aquesta joguina, que, si no fos pel seu valor, se li donaria el qualificatiu d'un objecte de quincalla, consisteix en un petit ferrocarril en miniatura, construït solament amb or i platí.

Aquesta mostra solament, esborrona de pensar l'opulència d'aquella família imperial que solament per donar una joguina a una criatura, malversaven milions i milions que no havien estat altra cosa que arrabassats als seus súbdits, els quals romanien en la més denigrant de les misèries, perquè subjectats sota un jou antihumanitari, amb els fruits de llurs suors donaven pler als capricis d'aquella burocràcia.

Mentre els uns s'engalanaven de joies, els altres, espellifats, no tenien prou roba per complementar a la moral.

Mentre, també, els uns s'embriagaven amb els millors licors naturals i estrangers, i rebentaven de viandes succulentes, els altres amb treballs podien beure aigua clara i morien famolencs per no tenir un miserable rosegó de pa per dur a la boca.

No per això fou en va la justícia. L'ONCLE MATIES.

EL PRESENT NUMERO HA ESTAT VISAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Des de fa un quant temps, el senyor Ramir de Maeztu, que és veu que no té res més que fer, ens fa la santíssima amb uns articles que en el gènere de la llaura són una meravella. Vaja, desis, senyor de Maeztu!

Es demana protecció per a les bèsties. Però, home, si no hi ha protecció per a les persones, com n'hi ha d'haver per a les bèsties?

Com tants personatges cèlebres "que en el mundo han sido", Abd-el-Krim ha escrit les seves "Memòries". Esperem amb ànsia al publicació d'aquestes "Memòries".

A Mèxic han detingut un bisbe. Ja sap el que es fa el president Calles!

A Mèxic han detingut uns quants bisbes més.

Segueixen les detencions dels bisbes a Mèxic.

S'assegura—i ho creiem—que a Mèxic regna una absoluta tranquil·litat. A Londres hi han 1.495.800 obrers sense feina.

El poeta D'Annunzio, que sempre és amic del que mana, ha enviat a Mussolini un telegrama en llatí.

Segons l'amic de la Duse, de la Rubinstein, i d'altres "estrelles" riques—amb les pobres no hi volia saber res—, aquest any de 1927 serà molt bo per Mussolini. Ja està de bromal!

A una parlamentària txecoslovaca li ha estranyat que un senyor no sabés cap a on cau Praga? Ni Fraga tampoc saben molts on està. I això que és el país de la bona figa.

UN TROS DE PAPER

Tindrà la bona sort de aparèixer per un moment la trauca en l'anima mia. desitjant sol ab ella y no torbeu la dita de trobarme ab tan excolta companya!

LO PLOR DE MA NENA.

Perquè ploras, nena hermosa? N'es causa lo meu amor? Calma, per Déu, ton dolor. May n'estabas tan plorosa? Que t'adona tan desconos? Perquè ploras així, nenu? No ploris! La teba pena Al meu cor cubreix de dol. Escolta i mar com murmura Aquí al peu de la murada. Ja que t'heu remen i agrada. Pot se endolsi la amargura Mira la nit, que serena! Mira las brillants estrelles. Sonriu, sonriu com fan ellas. Que t'heu plany me mata, nena! Vens la lluna que aورتalla La arboleda ab sa claror... Era avans lo goig major. Y ara al teu dolor no acalla. No sens lo fulgur que veu Que ab las fulles espigues? Mira que t'cor no m'arrosseja. Si lo teu, plaher no veu! Escolta... ja!... Què dire Si al teu dolor me n'aplia. Lo murmur de mar tranquila. L'aspecte del cel seré? Què t'adre, nena, si veig Que aumentan los teus suspirs Los dolors, tranquils respire Del ajuguesat orgeit! Torneu prompte, lortou, dias En que alegre estabais cor! Ay, avuy tot n'es trageit! Fide los records de alegrías! PAU BUNTERRAS.

LA MORT DE LAS FLORES.

Los arbres llansavan ja secas sas fulles. Susu la rosada balayava del cel. Com perlas clavadas ab fines agullas. Brillavos per l'herba tornada de gel. Lo sol se aixecava com el anques para De un camp d'emeraldas joyosa flor d'or. Los rius caminavan a llur sepultura. Lo mar s'estrellava llensant un remor. La brisa lleugera cubdia en sas alas Perfums que robava del camp al passar. La flor desplegava marcidias sas galas. Y un vell, lluny, se veia, molt trist caminar. Deixant la ribera y entrant en la planxa Las flores se aixecavan teixint un doxer. Davant d'el dormia gentil y galana. La mes bella fada, lo mes hermos ser. Dits fora son soant quant j' t' sol surtia. Y no despertantis d'auravala i sol. Y ab himnes de gloria y ab canus d'alegría Al jorn saludava lo dolís rosatífol. Damunt fullas tendras dels arbres caygudas Dormia, ab flor blanca lo front coronat. Coronas venilles que teias tendras. Que t'front de un monarca se hauria envajat.

Las glassas rosadas cenit sa cintura Lo seu pur cast seno desavan obert. De neu y de rosas puresca escultura Que un respirava l'ambrosal doxer. Simat adreava lo camp que la veia. Perfums de llurs calors li envayan las flores. De cent papallones la vol com t' fiera. Per ser en lo retiny, també adollados. Ses llabis de grana coms d'ois pedian Sòpors entre aromas al vire llansant. Jugant ab sos llasos las brisas corrian Per llasos y glassas amors murmurant. Mes may n'alarmada cap avre exaltava De tan pura verge lo pulch' rubor. Sas duas espallias, sen son guardava De sa cabellera la suau pluja d'or. Lo auell ja cantava, y encara dormia. Tocavan campanas en lo all campanar. Y ella en son somni dolísissim seguia. Y espera que espera, sens may despertar. En tant, se aixecava lo sol com si pura Nasques en las ayguas joyosa flor d'or. Los rius caminavan a llur sepultura. Lo mar s'estrellava llensant un remor. La brisa lleugera cubdia en sas alas Perfums que robava del camp al passar. Las flores desplegavan gelatinas llurs galas. Y un vell, lluny, se veia, molt trist caminar. Los camps al veurel tremolant. Las flores al veurel espantat. Y las abellas que volan Dels seus planyis se condolen Sentintas com aixis cantan: «Desperta, fada ensera. Als avys de nostres dolors. Ton auell la fl' espera. Ja que ets tu la primavera. Gentil reina de las flores.» Mes ja! qu' ella no s'espera. Y avansant lo vell camina Deixant d'atras d'el la desplega Damunt del camp que en va prega Mentres lo vell va avansant! Los camps, al veurel tremolant. Las flores, al veurel espantat. Y las abellas que volan Dels seus planyis se condolen Sentintas com aixis cantan: «Desperta, fada ensera. Als avys de nostres dolors. Ton auell la fl' espera. Ja que ets tu la primavera. Gentil reina de las flores.» Mes ja! qu' ella no s'espera. Y avansant lo vell camina Deixant d'atras d'el la desplega Damunt del camp que en va prega Mentres lo vell va avansant! Los camps, al veurel tremolant. Las flores, al veurel espantat. Y las abellas que volan Dels seus planyis se condolen Sentintas com aixis cantan: «Desperta, fada ensera. Als avys de nostres dolors. Ton auell la fl' espera. Ja que ets tu la primavera. Gentil reina de las flores.» Mes ja! qu' ella no s'espera. Y avansant lo vell camina Deixant d'atras d'el la desplega Damunt del camp que en va prega Mentres lo vell va avansant! Los camps, al veurel tremolant. Las flores, al veurel espantat. Y las abellas que volan Dels seus planyis se condolen Sentintas com aixis cantan: «Desperta, fada ensera. Als avys de nostres dolors. Ton auell la fl' espera. Ja que ets tu la primavera. Gentil reina de las flores.» Mes ja! qu' ella no s'espera. Y avansant lo vell camina Deixant d'atras d'el la desplega Damunt del camp que en va prega Mentres lo vell va avansant!

La abella al sentiu se posa En los labios de la fada. Cercantse mel amorosa. Y si s'esperta la hermosa Per flors y auells saludada. Un sonris dels d'esperansa. Que en son labi n'era etern. Dona a lo camp sens tardansa. Quant al veure al vell que avansa Ab esguy erida: «L'aver!» Al sentiu las flores tremolant. Al sentiu lo camp s'espanta. Y arbres, flors, y auells que volan De las quevas se condolen Que la fada l'ira canta. «Aixis vostra bona estrella Vos done, auelliet, amor. Com parant la cantarella. Deixeu senti a la donella. Gentil reina de las flores.» «Jo só la primavera, be recordat, m'aymias. Si n'era per vosaltres immesos lo meu amor. Garlandas de rosadas tinguerou tots los dias. Y colors bells per galas, y sol per alegrías. Y mel per las abellas, los vostres y madors.» «En festes y balladas joyosas rumbareu De vostras tendras fullas lo delicat sai: Cent fronts de verges puras las blancas coronas. Y trenas fins de reynas las de coló aularen. Las brisas perfumantoes del sot en que nasqui.» «Mes ja! la primavera ne tolu curt imperi. Mon ceptre y ma diadema deixi per la tardor; Al cel ja retorava, cumpieri mon minister; Volguereu de la terra ben penetrá l' minister. Y aqui m'quedi ab vosaltres als prechs de vostre amor.» «Y aqui la dita es curta, porque es lo mon to pame. En dols perfums desfetes no foreu ara al cel; Ab ell foreu ingratis, ma falta al moo m'collas; Sufrimse la senyencia que dicia a nostra rassa Del vell de la mortalla lo fret llabi de gel.» Sens esperansa. Lo cam se queda. Marcida y freda. Se mor la flor. L'arbre s'hefulta. Creix la galana. Y avís la fada. Cántia ab dolor. «Ja han passat los dias De amors y d'alegrías. Los goigs tota han passat. Merio, moriu, m'aymias. Que t'riu ja s'ha gelat. Ja mes las nostras gracies Sota las doxers de accas No s'podrán ostentar. Merio, moriu, m'aymias. Que ja no hi ha esperansa; Merio, moriu, m'aymias. Que t'riu ja s'ha gelat. Los anys y las sonrias, Las remonosas brisas Ja no us podrán portar. Merio, moriu, m'aymias. Que ja no hi ha esperansa; Merio, moriu, m'aymias. Que t'riu ja s'ha gelat. Y lluma, fochs y harmonias, Y amors, balls y alegrías, Y canis, tot es passat; Merio, moriu, m'aymias. Que ja no hi ha esperansa; Merio, moriu, m'aymias. Que t'riu ja s'ha gelat. Digue, y tot cau en terra. Al temps que l'vell ja passa; Cubreitia al si ab la glassa Que ja cubreix lo camp;»

Y com plorant la fada. Per simbol de tristesa. To la naturalia. De neu, lo massali blanc. ANTONI RANASA. FLORES Y ESPERANSAS. SURETO. Son com d'un bell jardí flors delicadas. Joltes esperansa que al cor neiten. Que apenas la bonella tenia espereu A tols los elements son espaldas. Las trencan, las desfullas las ventadas. De Jupiter los raigs, ocas las detenas. Una abella las besa, y ja no creixen. Y per l'aygua del cel son oleadas. Y moren sens talé de brisa pura. Y amors, se mustigan desesajada. Falla d'aygua també sa vida atura. Com tan poch las hi don' mtrial ferida. Molt pocas desarrollan sa hermosura. Pus fins las mata allí que li hi don vida. PAU BUNTERRAS. En una casa de pagès del Llobregat, tenian un gos que estava malalt. L'amo erida al baylet, que era un vicet de nou anys y donantli l'gos li digué: ves al Prat, porta l'gos

Y com plorant la fada. Per simbol de tristesa. To la naturalia. De neu, lo massali blanc. ANTONI RANASA. FLORES Y ESPERANSAS. SURETO. Son com d'un bell jardí flors delicadas. Joltes esperansa que al cor neiten. Que apenas la bonella tenia espereu A tols los elements son espaldas. Las trencan, las desfullas las ventadas. De Jupiter los raigs, ocas las detenas. Una abella las besa, y ja no creixen. Y per l'aygua del cel son oleadas. Y moren sens talé de brisa pura. Y amors, se mustigan desesajada. Falla d'aygua també sa vida atura. Com tan poch las hi don' mtrial ferida. Molt pocas desarrollan sa hermosura. Pus fins las mata allí que li hi don vida. PAU BUNTERRAS. En una casa de pagès del Llobregat, tenian un gos que estava malalt. L'amo erida al baylet, que era un vicet de nou anys y donantli l'gos li digué: ves al Prat, porta l'gos

favor y es que passau devant Jo tinc mes resistencia y no m'espantare de véureu morir. Aixis ho feu, en efecte, y Madama Rolland permansant impasible, veje malar a sa companya y ab cervell ab teresa podé lo esp solis lo tallant. LO MOU LLIBRE DE MEMORIAS. En lo libret de memorias aboit bi porto assestant de vert clar recordo de diltas. de vermell recorta amarola. a una fulla de esmeralda n'hi segueixen tres de ranch. PAU BUNTERRAS. LA RINA Y LA ROSELLA. BALADA. Conat focs y or del sol que etia Damunt la mar rellicava. Una flor se desfullava. Y una sinista s' mortava. Sota de l'ombra que veia desayros, Tremant llurs bracos dos cloreros. La pobre aina y la flor s'estavan Lluradas, tristes, dels raigs primere.

LA FE

—Què diu? Que no passarà d'aquesta nit? I si el portessim a Lourdes?

I ara que parlem de Mussolini. El bon home ha fet revelacions a un periodista de la "Unitat Press".

En aquestes revelacions, importantíssimes, diu l'inventor de les camises de dol:

"En llevar-me, badallo amb vigor i entusiasme, i saludo al nou dia amb uns quants estiraments gimnàstics."

Molt interessant! Molt!! Molt!!!

Els nordamericans, que en tot volen ésser els primers, diuen que tenen la ciutat més sana del món.

Si el nostre Ajuntament se n'enteta, s'enfadarà.

La ciutat més sana del món és Barcelona. No hi ha més que passejar pel nostre districte V.

Diuen que es tracta de reformar el Codi penal.

A veure si serà veritat! I a veure si hi sortim guanyant, que prou falta ens fa!

Encara que se'ns tracti de tossuts, seguim demanant la llibertat dels presos polítics i governatius.

Bèlgica també té la seva Alsàcia-Lorena, ens assabenta un collega.

Sí. I Aragó també té el seu Fiume: Tortosa.

A "El Diluvio" li han imposat una multa de 500 pessetes per la publicació d'un article que ja havia passat per la censura.

Aquest any hem rebut més de cent calendaris.

Maí se n'havien fet tants.

En les seves declaracions al corresponsal de l'Unitat Press" ha dit en Mussolini que munti admirablement.

Que ho dignin els italians d'ambdós sexes.

El ministeri de l'aire ha fet construir a la Gran Bretanya trenta avions grans més de bombardeig.

Això deu de formar també part del programa de localització d'Europa.

Ara resulta que Briand i Stressemann no van anar a Thoiry a fer les paus, sinó a menjar llebre que diu que allà confegeixen molt bé.

Imprenta i a Campana i L'Esquella, Olm, 8, Barcelona

UN TROS DE PAPER.

Era la nina
Com la flor bella,
Una rosella
N'era la flor
La nina triada
Sens esperansa,
La flor senzilla
Sens cap olor.
Ay la rosella
Tota hermosura!
Ay la nina
Tota ella amor,
D'haverla vista
Pastoras moren,
Moren d'enveja,
"Oh gran dolor!
D'haverla vista
Tan encisera,
Los pastores moren,
Moren d'amor,
Mes ella estima
A qui per ella
D'amor se mori,
Y lo cel busca
Perduda estrella,
Pis n'és perlluda
La de son cor.
Ay la rosella
Tota hermosura!
Ay la nina
Tota ella amor!

Aquest com dos vegades gloriós deu recordarse eternament a la memoria de los qui aman lo verdader progrés. La sua gloria es la única que resplandex sens avergonyar ni horrorisar a la especie humana, porque es la gloria de la paz y de la ciencia

CANTARS.

La pena consum, no mata,
Y per so n'és greu la pena.
Si malaba desseguida...
Fora lleugera, lleugera!

Busco una tomba volguda,
Y un desmay me dia jaquí es!
Per un anima allí prego,
Y un xipre m'envia al cel.

Quant la nit n'és negra, negra,
Y la tempestat avansa,
Del meu pit los cantos no surien
Saludant a sa germana.

Tot hom diu que sol n'és bell,
Tot hom diu que sol n'és alegre,
Ay de mi jo ab sa llum clara
No veig mes las nevas penas.

Mori pura la nina,
Sens penas, sens amors;
Per ço hi ha una llum blanca
En la tomba en que ella dorm.

B. GATELL Y P. BENVENAS.

Lo seyor Giardini, baritone del teatro de Figueras es digne dels elogis de todas las personas caritativas.

Lo dia 11 se celebrà en aquell teatro son benefici y lo seyor Giardini va encarregar que tot quant li correspongués fos entregat als pobres de la vila.

Aquest cantant va formar part de la última companyia de cont lladà que havem tingut en los Camps Eliseos de nostre passat de Gracia.

Catalunya li quedarà agraïda y los pobres tindran un tom més que beure.

A los que inspiran ab sas accions sentiments nobles gloria!

A los que sols son coneguts per actes de barbarie poblit é infamia!

A UN DESCREGUT.

SOVETO

Guayta lo cel, y las estrellas suma,
Lo mar contempla si per platjas fonda,
Culle las perlas que ne guarda fonda,
Y la vista a lo gran sol acostuma

Quant foch lo cel al mar sembla que abraça
Y se rissa la mar fent blaves ondes
De son mantell immens las ricas blondes
Despreciant al llansar sa blanca escuma.

Quant lo sol ne fón or solombra a l'entorn,
Y li envian las flors novales de aencias,
Al cim saginat de her alta serras,
Al cim saginat de her alta serras.

Y al contemplar del home las herencias,
Com terra que cubren l'arbre que aterra,
L'arbre del cor cubreixen las creencias.

S. P.

Mes ell no prengué aixó per humiliació, y quant al sortir del acto, algu li parlava de la derrota qu'habia sofert, ell contestà:

—Si he sortit humiliat en mas aspiracions, estich orgullós com a ciutadà, porque lo ser protergat a ciutadans, prova qu'hi ha al menos cinquanta ciutadans que valen mes que jo en ma patria.

En un poble hi hagué una nunciació; despus d'ella, se veyá a una pobre dona, ab un fill a brás, corrent desesperada y buscant per entre las victimas, a un altre fill que li habia arrebatat l'aigua.

Un volgué consolarla y li digué per alcazarho:
—Vos al menos teniu un altre fill y aixó pot servir consoli.

—Pero n' tenia un altre y l'eny.

—Y a quin estimes mes dels dos? Al que vos queda ó al que habeu perdut?

La pobre mare no s' deturá pera pensar.
—Al mort!... crida, ab un accent desgarrador.

LO MES HERMOS D'ELLA.

BALADA.

Jo tinch una nineta
que n' té dolsa veueta
com de cadarneta
en cantichs de dolor.
No miro si amorosa
sos labris té de rosa,
pus cosa mes hermosa
li veu lo meu amor.

Sos ulls son dos estrellas
que en lo cel blau tan bellas
ni tan brillants com ellas
jamay dos n' ha vist jo.
No miro si amorosa
Los ulls sobre mi posa,
Pus cosa mes hermosa
Li veu lo meu amor

En ella un vèu ab penas
Del cor brillant cadenas,
Y están de suspirs plenas
Sas lrenas de fil d'or.
No miro si amorosa
La trenca té sedosa,
Pus cosa mes hermosa
Li veu lo meu amor.

Són llàgrimas que plora
Diamants que fón l'aurora
En flor que ja s' desflora,
Com balsam de dolor.
No miro si amorosa
Es bella estant plorosa,
Pus cosa mes hermosa
Li veu lo meu amor.

Quant prop d' ella m' arriro,
No gosa y dia l' estimo,
Ab goig sembla que limo
Espinas del meu cor.
No miro si amorosa
Es bella cuní no gosa,
Pus cosa mes hermosa
Li veu lo meu amor.

Ni sento sa veu bella,
Ni miro cap estrella,
Ni veig que és tot en ella
D' un anzelet d' amor.
Ma anima ditosa,
En sa passió amorosa,
Veu cosa mes hermosa,
Té mes hermosa lo cor.

S. P.

E. R.—Casimiro Miralles.

Barcelona, impremta de Lluís Tena, carrer del Arch del Teatre, entre los núms. 21 y 22.

ANY II.—NUMERO 35.

I. LOPEZ, EDITOR, (Barcelona).

DIUMENJE 14 JANER 1886.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ.

Carrer del Arch del Teatre,
entre los núms. 21 y 22.

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ.

LIBRERIA ESPAÑOLA

I. LOPEZ, EDITOR.

Carrer Anle, 25. Rambla de Noy, 26.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

BARCELONA
Al mes 4 rs.
FORA DE BARCELONA.
Trimestre 12 rs.

SURTIRÀ UN COP CADA SEMMANA.

LA SUSCRIPCIÓ COMENÇA SEMPRE lo 14 de cada mes

UN TROS DE PAPER.

La tristesa penetra en lo cor per vias desconegudas, y si l'home n' tingues la clau, en lo més fondo de la mar la llansaria.

Tal volta se adorm alegre lo qui s' desperta desassossegat y neguitós y veu lo cel alegre y lo sol esplendent y sense saber perquè, té fam de llàgrimas.

Lo animo no enten lo llenguatge de la rabó, ni la rabó es senyora de los moviments interiors que, sens causa explicable, fan espurnar las tristats nenspirant y amargant de cosas que mai han sigut posseïdas, ni tampoch anomenadas ni vistas.

Hi ha pobles en la terra que celebran sas balladas al so de instruments tristes, y los homes de aquells pobles, fora de sa patria, s' enmalaltessen de mal de ausencia, y sols se alivia sa pena escoltant las tristats notes que oprimeixen lo esperit dels altres que no las entenen.

En moltes desgracias, ben sabut es, lo infelís sol se contempla recordantse de lo que motiva la sua infelicitat, y lo mortificat amargant tota cosa alegre que exciti sos sentits ó vulga ocupar sa memoria, y distraure de sos pesars.

La posta del sol que es un fet diari, que no n' pronostica desgracias, que no n' amenaça, que sabem tots que es indispensable en los armoniosos moviments del univers, ab mes gust la contemplam quant mes melancolica es la sensació que n' produheix.

Perquè?

Las grans catàstrofes, las penallitats que han amargat la vida del home intel·ligent y perseverant, com per exemple en Colón y en Cervantes, no s' obran, amperó nos ensenyan fins al punt de ferros oblidar que en lo món hi ha gonga y frivolitats falagueras, y que si gran es lo dol que se fa la relació de lo que n' heu els homes patiren, quant més compassió n' té el cel y més nos esgarriem de sos torments y miserias.

Peran de tristors families encogudas en fràgil barraca que la neu soltera en los erms de comarcas miserables, y

que l'espelació de cosas alegres nos alegraria, correm a buscarlo y lo cor no n' vol.

De vegades pensam que donant la veu al vent esclafarim en cantars riallers, y lo cor nos mostra nostre engany perquè únicament exhalam tonadas tristes que semblan queixas de una anima apegurada.

Es que lo cor se empapa de tot lo que a la humanitat pertoca, y ne pren lo sabor que la memoria no sab guardar, cunsi sempre plena de petillesas engrugadas aparentment per nostre egoisme.

No vos fassan may por vosas tristats, porque quant més llunyera es sa causa, més precies y estimable es tot home que las pateix.

Avans tingueu por de qui sia incapas de patirne.

Lo anell que fins per enamorar a sa famella tracta cantars plorosos, es massa y benigne.

L'home es feréstech fins que arriba a conèixer la tristesa.

Visca com a fera qui no sap compadeixer com a home: sia miral com pedra insensible qui sa tan dur de entranças que no liagi sentit resonar ab condol de mort los crits de aflicció de sos semblants.

Home de cor sa se aquell a qui se li encomanan las llàgrimas de penas que no li venen de dret a dret, sino que s' obran per la força de la sua reflexió i tocan.

Heure se pot dir que sent lo cor safrat ab lo sol imaginant un solera que poden patir los homes.

Inte de tota alegria que no ha sentit may turbada la sua, y tristat most deu ser la de aquell que ha viscut sens adonar-se de tristats de aires.

En la ciutat opulenta y vanitosa sonan miasicas de goig y se atropella bullitosa la gent pera sortir de un lock de festa, porque altre festa comença.

Ballades se fan en la costa, mestres mar en dins se enfonza la nau y se tuclan las braves ayguas a los mariners que ab desesperadas veus clamam al cel asistencia.

Lo just que fou home de caritat, torna a la terra sens alahansa ni companyia, y sa grullera mortallia es senyal de la ingratitude ab que los homes pagaren sos beneficis.

Y capas ab palons de cor, y estrenudo de orga sonorosa, y gran ostentacion de luminaarias, y solemnitat de oracions avisan al univers de la mort del potentat avariós que may aixuga una llàgrima, y veje impossible la fam y lo fret y lo desampar dels orfáns.

Benvinguda sia a nostre cor, pob tristesa, que por las present que nos mostra!

Qui sap gozar de las glorias humanas, sapia recordarse de sas penallitats, may acabadas!

Cada generació troba en lo món realment noves conquisas de la intel·ligencia; cançons en hora ben ensalant, mes planya als que no las han gozadas.

Cada generació celebra victorias, que foren guanyadas per armas gloriosas, y de qui no se enriquesca pensant en la sauch que costaren!

Ni sempre estan plenas de ferocitat los maledicos tigres; que també llepan carinyosos a sos fills y ploran a sa mesa si troban robada la cova abont los detarons.

Y quant i nome no més se apesara per lo que sos cecags instans contraria, quec poch hi va de home a ligre!

Deixamos, donchs, mostrar, una volta sigueres, que som capans de dol, y que si tractem en general de excitar lo riure, no es porque som corcosals, sino porque no semper escac a la fortessa varonil anarse planyent dels homes, y fer escandol de afectes que, per ser de naturalesa molt alta, dehen anar rodejats de respectuosos miraments.

Ridiculous humanas, menudas mesquedats, jolias vanas y petillesas de esperit, passan, que no os veig ni os sento!